

et overskud, der er større, og det var, fordi man dér vidste, man skulle investere i gummistøvler. Det kunne bringe meget godt med sig, selv mobiltelefoner.

Sverige er så det andet land, som har et overskud, ikke så stort som det danske, men der er et overskud. Alle andre lande har underskud. Derfor er der et godt grundlag for at sige, at dansk økonomi er bundsolid i den verden, vi lever i. Vi har overskud på den offentlige sektors saldo, vi har overskud på betalingsbalancen, og vi styrer efter vækst.

Desværre er det sådan, at vi ikke kan undgå at blive påvirket af konjunkturforløb. Sådan har det altid været, og sådan ved enhver ansvarlig regering at det altid vil være. Man kan gøre, hvad man kan for at imødegå det, men man vil altid være påvirket af et konjunkturforløb.

Det er så til gengæld hele strategien bag den mellemfristede fremskrivning, at da det er en strukturel saldo, så er det, som det også blev sagt af hr. Lars Barfoed, jo meningen, at man ikke korrigerer for konjunkturelle udsving. Man strammer altså ikke op, når der er konjunkturtilbagegang, fordi der er styrke til at imødegå en konjunkturtilbagegang ved en rimelig aktivitet indenlands. Omvendt samler man så op, når der er konjunkturofgang, altså der er konjunkturtelt betinget overskud. Det er hele ideen i at have det bånd omkring den strukturelle saldo for det samlede overskud i den offentlige sektor. Man går altså ikke ind og korrigerer.

Den skattelettelse, som regeringen har aftalt med Dansk Folkeparti, og den vækst, der er i offentligt forbrug i 2004 på 0,7 pct., er nøjagtig den samme størrelse, som den tidligere regering havde indlagt til råderum for vækst i offentligt forbrug og skattelettelse. Der havde man bare en vækst i offentligt forbrug, der var lidt større, nemlig 1 pct., hvor vi har 0,7 pct., og til gengæld tilsvarende mindre råderum i skattelettelse.

Det betyder, at det er nøjagtig det samme beløb, der bruges til at nedbringe gælden, som det, der lå i den tidligere regerings 2010-plan. Gældsnedbringelsen er residualen. Når man har styr på væksten i det offentlige forbrug, har givet skattelettelsen, så er det, der er tilbage, alene et udtryk for konjunkturforløbet, om det er mere eller mindre.

Når man spørger, om vi så finansierer i år 2004, så er sandheden ud fra to synspunkter, at vi finansierer.

For det første det, der gælder for en almindelig husholdning, at samtlige statslige udgifter, skattelettelsen og grænsehandelslettelsen, er fuldt ud finansieret i 2004. Der er et overskud på statens budget på 5 mia. Så ifølge den debat, der normalt finder sted uden for murene om, hvorvidt man har finansieret alle udgifter og alle lettelser, så er svaret: Ja, det har vi gjort.

Er det så også finansieret på sigt, holder vi det inden for den ramme, der ligger i 2010-planen, det begreb, som hedder råderum, og som måske de færreste egentlig forstår hvad er, så er svaret også her: Ja, vi udfylder det råderum, der ligger i planen »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, under de forudsætninger, der er opstillet i planen.

Her vil jeg ikke stå og hovere over, at det finanslovsforslag, som Socialdemokratiet har lagt frem, bryder med forudsætningerne i planen. Her er en større vækst. Enten lægger man den vækst, der ligger i forslaget, oven i de 0,7 pct., som regeringen har foreslået, så er man oppe på 2,5 pct. i 2004, eller man fjerner hele væksten, som den nuværende regering har lagt ud, hvad jeg ikke tror man gør, så er man nede på 1,8 pct. Man foreslår altså en vækst, der er dobbelt så stor som den, man selv havde lagt frem, og som man skulle følge, men de gode radikale takter fra den tidligere økonomiminister, fru Marianne Jelved, om, at det var bindende nødvendigt, at man fulgte planen, følger man altså ikke i sit eget forslag. Det skal jeg ikke her hovere over, men blot konstatere, at det er så den frihedsgrad, man har som opposition, når man ikke skal bære noget ansvar. Sådan har det egentlig altid været.

For det andet er der fortolkningen af det offentlige forbrug, altså disse nedskæringer. Nu har vi gennem 2002 hørt om drastiske nedskæringer i det offentlige forbrug: kommunemasakrer, massefyringer.

Jeg har sagt gennem hele 2002: Lad os se, når året er gået, hvordan virkeligheden så var, hvordan tallene så ud. Blev der ansat de 6.000, som regeringen foreslog, der var plads til i kommuner og amter? Nej, der blev ansat 10.500 mere end det, der egentlig var lagt op til i aftalerne fra den tidligere regering med kommunerne – 10.500 flere ansatte – og derfor er det jo imponerende, at man stadig kan køre en debatform, hvor man siger, at det er en massiv nedskæring.

Der har ikke på noget tidspunkt tilbage i historien, aldrig nogen sinde, været brugt flere penge til offentlig service end i 2002. Sandsyn-